

Interzorg Anholt

Rolinka, Jovancka en Greetje in 'hun' Anholt (niet op de foto: Margreeth, Roelof en Elly).

Managers van Anholt

Samen met al hun collega's geven zij richting aan de dagelijkse gang van zaken in Anholt: Elly van der Woude (manager Zorg, Behandelen & Wonen), Greetje Siegers en Jovancka Homan (beide zorgmanager Anholt), Rolinka Hup (manager Dagbesteding), Roelof Bos (teamleider INNService) en Margreeth van der Beek (manager Behandel dienst / INNBalanZ). Zij geven de aftrap voor al de verhalen in deze jubileumkrant.

Toen...

"Het was 1984 toen Rolinka als activiteitenbegeleider begon in Anholt. Ze werkte er zo'n 25 jaar voor ze meer Interzorgbreed ging werken. Maar nog altijd voelt ze zich verbonden met Anholt: "Hier liggen mijn wortels en heel veel herinneringen!" Ook voor Elly liggen er herinneringen, in een iets minder ver verleden: "In 1992 heb ik als uitzendkracht bij Anholt gewerkt, als verzorgende. Toen zag het er nog héél anders uit, hadden we nog 4-persoons kamers. Ja, het was toen echt nog een klassiek verpleeghuis." In de benadering van cliënten lag de nadruk toen op het medische, herinnert Rolinka zich. Dat herkent Elly ook: "Vroeger kwam iemand hier wonen en namen wij het over. Gelukkig staan nu het welzijn van de cliënt en diens autonomie véél meer voorop."

Het beeld van Anholt

Het beeld dat buitenstaanders van Anholt hebben, klopt niet altijd met de werkelijkheid, vinden deze

mensen. Jovancka bijvoorbeeld, koos heel bewust voor een functie binnen Anholt maar werd vooraf wel gewaarschuwd: "Er was altijd wel iets hier, vond men. Daarom vond ik het juist een mooie uitdaging. Ik was dus voorbereid maar ik was juist verrast hoe het hier loopt. Natuurlijk zijn er dingen die je moet aanpakken, maar we verlenen hier kwalitatief goede en hoog-complexe zorg, onze medewerkers zijn goed geschoold en van niveau. Daarnaast: mensen werken hier door-gaans best lang, dat is ook niet voor niets." Roelof heeft Anholt altijd een locatie met potentie gevonden, vertelt hij. "Maar om die potentie optimaal te benutten, heb je elkaar wel nodig." Ook tegen Greetje werd gezegd 'dat wordt geen makkelijke klus', toen ze 1,5 jaar geleden zorgmanager werd. "Maar ik had al heel veel gezien in de zorg dus ik dacht 'zo erg kan het niet zijn'. Die waarschuwingen bleken ook niet terecht, vond ik. Want voor 80% gaat het hier gewoon heel erg goed. Er is in meerdere opzichten veel kwaliteit en expertise. Ik merkte wel een ingesloten cultuur maar dat is niet nieuw in de ouderenzorg. Dus ik zag vooral kansen en ik dacht 'er is geen reden om negatief te zijn'."

Een thuis & een fijne werkplek

Anholt is een leuk huis, vindt Elly, maar ze heeft er wel kanttekeningen bij. Ze kijkt er met een dubbele bril naar: vanuit de zorg en vanuit het facilitaire oogpunt:

Lees verder op de volgende pagina →

JUBILEUMKRANT

Verhalen over
40 jaar Anholt

Dit jaar is het 40 jaar geleden dat er een optocht door het Asser stadscentrum was te zien: cliënten van het 'oude' Anholt – als onderdeel van het Wilhelmina Ziekenhuis – werden in hun rolstoel voortgeduwd door de zorgmedewerkers. Een belangrijk moment: niet alleen gingen ze verhuizen naar de splinternieuw locatie aan de Paul Krugerstraat, ook werd Anholt een zelfstandige organisatie. Waar de zorg en begeleiding op een hele andere manier werd aangepakt dan daarvoor.

Deze jubileumkrant geeft u een beeld van Anholt in die 40 jaren: hoe was het toen, hoe is het er nu? Verschillende mensen delen hun ervaringen en herinneringen. Veel leesplezier tijdens deze 'reis door de tijd'.

dicht bij
jezelf

Vervolg van de voorpagina

“Wat dat betreft past het gebouw niet meer in deze tijd. Wat we willen in het leven en werken binnen Anholt – meer aandacht aan welzijn – is lastig in dit pand. Daarom zijn we bezig met nieuwbouw – daar zit heel erg mijn drive: hoe kan ik ervoor zorgen dat het nieuwe gebouw gaat brengen wat wij en de cliënten graag willen?”

Aan de inzet van de medewerkers zal het niet liggen, weet Margreeth: “Ik ervaar binnen Anholt een enorme passie, gedrevenheid en saamhorigheid om die kwaliteit van leven voor iedere individuele cliënt vorm te geven.”

Het gaat erom dat de fun weer terugkomt in het verpleeghuis, vindt Jovancka: “Je leven houdt namelijk niet op wanneer je hier komt wonen. Natuurlijk wil niemand in een verpleeghuis wonen, juist daarom moeten we ervoor zorgen dat het hier juist zo fijn mogelijk is.” Greetje knikt overtuigd: “Daarom hebben wij een fantastisch vak.” Rolinka heeft daarbij een mooi beeld voor ogen: “Ik hoop dat mensen zeggen: ‘ik heb er nooit bewust voor gekozen maar nu ik hier woon, kan ik toch mijn dag invullen zoals ik dat zelf wil, mijn leven is op deze manier nog steeds zinvol’.”

Samenwerken als ‘maatjes’

Het goede wonen en werken in Anholt, komt mede tot stand door de integrale samenwerking, vertelt Roelof. Hij noemt zichzelf ‘maatje van de zorgmanagers’: “Want alleen als we zorg en facilitaire zaken met elkaar combineren, halen we het beste uit ons werk en deze locatie.” Een mooi voorbeeld daarvan is de voormalige overlegruimte in Anholt waar de managers een dining room van willen maken: “Dan kunnen cliënten uit eten in eigen huis. Jovancka en ik maken daar momenteel een plan voor. Hoe dat idee is ontstaan? Gewoon, tijdens een onderlinge uitwisseling. Want we zitten nu bij elkaar in één ruimte zitten te werken. Dat kan ik iedereen aanraden!”

Wensen voor morgen

Allemaal hebben ze – haalbare – wensen voor de cliënten, vrijwilligers en medewerkers van Anholt. Elly wenst de cliënten eigen ruimte in de breedste zin van het woord: “Qua wonen én qua eigen regie. En ik gun medewerkers dat ze zeggen ‘goh, we hebben het hier goed met z’n allen’.”

Dat zit hem wat Margreeth betreft in de vaardigheid van de medewerkers en vrijwilligers om iedere individuele cliënt te helpen met hun invulling van een

waardevol leven: “En ik hoop dat de cliënten dat ook zo ervaren.”

Dat woonplezier wenst ook Roelof hen toe: “Ik wens de mensen het nieuwe gebouw, dat een fijn huis wordt dat past bij hun behoeften. Hoezeer we de locatie midden in Assen ook zullen gaan missen...” Rolinka is van mening dat medewerkers nog meer mogen worden uitgedaagd en drukt al haar collega’s op het hart: “Pak die uitdaging dan met beide handen aan, kom met nieuwe dingen! Doet het maar, ga het gewoon aan.”

Het leven houdt niet op in het verpleeghuis, dat inzicht wenst Jovancka alle cliënten en hun familie toe: “Mensen komen hier soms verdrietig binnen en dat snap ik heel goed. Maar je kunt nog een heel waardevol leven hebben in dit huis.”

“Ja!”, vult Greetje gedreven aan. Ze geeft een voorbeeld om dit kracht bij te zetten: “Wanneer iemand gewend was om thuis tot 03.00 uur op te blijven, dan moet dat hier ook gewoon kunnen. Wanneer mensen met elkaar op stap willen of hier ’s nachts gezamenlijk borrelen, gaan we dat gewoon regelen. Want cliënten zijn hier natuurlijk gewoon thuis. We zijn vaak geneigd om terug te vallen in beheersing en betutteling, maar dat is niet meer van deze tijd.”

Fragmenten uit de speech van medisch directeur Dirk Koning, tijdens de officiële opening van Anholt aan de Paul Krügerstraat (20 maart 1981)

De fragmenten uit deze speech van bijna 40 jaar geleden, laten de tijdgeest van toen zien én de ommekeer in visie op ouderenzorg.

Alles is letterlijk weergegeven (let ook op de andere bewoordingen dan die wij nu hanteren), met dank voor dit document aan Henk Jan Fokkens.

Dames en Heren,

Namens bewoners en medewerkers van het verpleeghuis ‘Anholt’ heet ik U van harte welkom.
(...)

Misschien vraagt u zich af of dit alles wel nodig is. Het antwoord is: Ja, dit is noodzakelijk. (...) De belangrijkste oorzaak is deze: onze samenleving, U en ik, hebben keuzes gemaakt welke hebben geleid tot een, voor een belangrijk deel, institutionele opvang van de bejaarde en de gehandicapte. Het verpleeghuis is een gevolg en symptoom van de ontkennende houding van onze maatschappij t.o.v. nood en lijden. Onze maatschappij is immers meer gericht op groei, prestatie, dynamiek op jeugd. De bejaarde en gehandicapte komt veelal in de marge terecht, oud is immers ‘out’.

Op deze plaats stond vroeger het bejaardentehuis ‘Avondrust’. Een naam die goed weergeeft de visie op de opvang van oude mensen in het begin van deze eeuw. De bejaarde mocht zich, na een leven van hard ploeteren, uit het leven terugtrekken en rusten in een stille, vaak bosrijke omgeving. Het oude ‘Anholt’ werd in gebruik genomen in 1961.
(...)

Bovengenoemde liefdevolle, maar ook nog wel eens betuttelende professionele zorgverlening had ook zijn nadelige effecten. De bejaarde, en met name de bejaarde patiënt, bleef zelf geestelijk en lichamelijk inactief, en dat leidt tot geestelijke en lichamelijke achteruitgang.
(...)

Ieder mens, dus ook de bejaarde mens, is op zoek naar een stuk zingeving van zijn leven, naar een stuk zelfrealisatie. Ik vind overigens dat wij eens moeten ophouden de bejaarde als een apart soort mens te beschouwen. De mens leeft, wordt in zijn hele leven ouder, en wil in dit hele leven actief, creatief en geëngageerd leven. Ieder mens wil erbij horen.

De verpleeghuispatiënt blijft emotioneel sterk verbonden met de wereld buiten het verpleeghuis, zijn familie, zijn werk of vroegere werk, zijn huis, verenigingen, kennissen. Voor de wereld buiten het verpleeghuis, meer nog dan voor die binnen het verpleeghuis, wil hij betekenisvol blijven.

Het verpleeghuis dient derhalve voorwaarden te scheppen om de bewoner zoveel mogelijk autonoom, d.w.z. zelfstandig te laten zijn, en daarnaast mogelijkheden tot communicatie ook met de buitenwereld aan te bieden.

Dat betekent een individuele flexibele benadering, dus geen strakke uniforme regels. Dit betekent dat de patiënt ruimte moet worden geboden om zelf zijn beslissingen te nemen. (...) Dat is niet op zekerheid spelen, maar risico lopen.
(...)

Hier is geen sprake van gezondheidszorg, waarop dient te worden ingeleverd, maar van mensenrechten, welke dienen te worden ingehaald.

Ik dank U wel.

Rommy de Boer *Verzorgende*

Haal je met Rommy de Boer herinneringen op over 40 jaar Anholt, dan komen er allemaal bijzondere beelden voorbij: een verhuizing dwars door de stad in 'rolstoeloptocht', carnavalsfeesten, cliënten die werden geholpen met hun rookbehoefte...

Jij bent in 1980 aangenomen voor het 'nieuwe Anholt'. Kun je beschrijven hoe het toen was?
"Ja, 1 januari 1980 ben ik begonnen als verzorgende in toen nog het 'oude Anholt' aan de Oosterhoutstraat. 20 lentes jong was ik. Het was op die oude plek heel klein en knus, daar waren maar twee afdelingen met in totaal 60 bewoners. Moet je je voorstellen: er sliepen 6 cliënten met elkaar op één kamer. Na de verhuizing in 1980 hadden we 4-persoonskamers, een paar 2-persoons en één of twee 1-persoonskamers. Dat kun je je nu niet meer indenken hè? Maar ach, niemand vond dat toen akelig, het ging allemaal in harmonie."

De verhuizing van het oude naar het nieuwe Anholt heb jij dus ook meegemaakt...
"Klopt. Dat was best bijzonder, achteraf gezien. Achter de rolstoelen gingen we met alle cliënten lopend dwars door de stad naar de nieuwe locatie. Het was een hele optocht! We hadden een schema wie op welke afdeling werd opgenomen, die afdelingen waren al vrij snel vol. En na verloop van tijd kwam er een vierde afdeling bij en een vijfde... Zo is Anholt gegroeid."

"We duwden alle cliënten in de rolstoel dwars door de stad naar de nieuwe locatie"

Wat is het grote verschil tussen het werk toen en nu?
"Wij werkten 's morgens met 8 collega's op 30 cliënten. En moest er 's middags een cliënt naar het ziekenhuis, dan gingen we gewoon mee. We namen toen taken op ons die nu meer door familie worden gedaan. Ja, wij deden bijna alles voor ze. Toen er in de loop der tijd minder personeel kwam, is dat veranderd. In praktische zin is er ook flink wat veranderd, tilliften kenden we toen bijvoorbeeld nog niet. Wij tilden iedereen zelf, vaak met z'n tweeën. De één greep de cliënt bij de armen, de ander bij de benen en dan tel-

den we: 1, 2, 3, hoepla! Nou ja, we wisten toen gewoon niet beter. Arbo? Dat kenden we nog helemaal niet. Net zo min als bijscholing. Dat is later gekomen, dat was wel echt een verbetering."

Hoe waren de teams toen georganiseerd?
"Het systeem was heel simpel: er was per afdeling één afdelingshoofd, twee teamleiders en een team. Het afdelingshoofd maakte de roosters voor ons. Deze drie leidinggevendenden wisten alles, als je vragen had dan ging je naar één van hen en dan wist je dat het goed kwam. Ze kenden de medewerkers, de bewoners, alles. Ze hielpen ook mee op de afdeling. Was er iemand ziek? Dan ging het afdelingshoofd bijvoorbeeld pillen delen."

Je hebt veel veranderingen doorgevoerd, hoe is dat?
"Nou, daar groei je in mee. Dat gaat bijna automatisch. O ja, dat is ook nog even leuk: ieder jaar in het voorjaar omstreeks carnaval, kwamen de narren en dansmariëkes van de carnavalsvereniging bij ons langs. Dat was altijd feest, de cliënten gingen echt een 'avondje uit'. Het was dan ook propvol, dus alle personeelsleden hielpen mee, dat dééd je gewoon. Gingen we in polonaise achter de rolstoelen aan op carnavalsmuziek. Wat zag je iedereen dan genieten, geweldig..."

Wat is nou een hele opmerkelijke herinnering, als je kijkt naar de verzorging?
"Oh ja! Daar schiet me wat te binnen. Wij hielpen de cliënten met roken in bed. Bijvoorbeeld – ik zie het nog zo voor me – een bedlegerige man met MS, die zijn armen niet meer kon bewegen en dus niet zelfstandig kon roken. Dan belde hij en kwam één van ons. Nou, ik ben tegen roken, ik had in die tijd nog nooit een sigaret in de hand gehad. Het aansteken ervan ging me dan ook niet makkelijk af. Gek idee hè? Tja, je dééd het gewoon, voor de cliënten."

"Wij hielpen cliënten zelfs met roken. Ook al had ik nog nooit een sigaret in handen gehad, dat dééd je gewoon"

Heb jij ooit wel eens gedacht: ik ga ergens anders werken?
"Nee, nooit. Ik ben heel trouw. Ik ben in die 40 jaren wel eens veranderd van afdeling. En toen mijn zoon klein was had ik andere, meer flexibele diensten die

pasten bij mijn gezinssituatie. Nu werk ik op een afdeling voor langdurige zorg en heb ik een héél mooi rooster. Zodat ik het werk nog een paar jaar kan volhouden. Nee, ik ben Anholt altijd trouw gebleven. Waarom? Ik ben nog steeds dol op onze mensen, daar doe ik alles voor."

Wat zou je de mensen van Anholt toe willen wensen?
"Verplaats je altijd in de ander, in de cliënt. Is jouw bejegening zoals je die zelf ook zou willen krijgen? Want het valt niet mee om te worden opgenomen en afhankelijk te zijn, dat je overal voor moet bellen. Dan wil je iemand die begrip en aandacht heeft. En een vriendelijke lach. Dus ook al heb je het nog zo druk en gaat die bel maar steeds weer... Blijf je inleven en glimlachen, dat wil ik iedereen op het hart drukken."

Op haar trouwdag komt verzorgende Rommy de Boer ook even naar 'haar' Anholt.

Op zulke momenten had dan vaak één van de cliënten een speech voorbereid.

Jannie Fekkes *Vrijwilliger van Anholt (sinds 1975)*

Ze is langer vrijwilliger dan velen van ons op deze wereld rondlopen. Ze werd er koninklijk voor onderscheiden. En stoppen? Dat is iets waar ze eigenlijk nog niet aan moet denken. In de 45 jaren die Jannie Fekkes tot nu toe al heeft geïnvesteerd in 'de mensen van Anholt', heeft ze het er wel zien veranderen: "Vroeger was het gemoedelijker. Maar de mensen, die zijn niet veranderd."

Hoe lang bent u al vrijwilliger?

"Straks in oktober ben ik 45 jaar vrijwilliger bij Interzorg. Daar ben ik zelfs koninklijk voor onderscheiden. Ik zat midden in het oplezen van de bingo, toen plotseling de burgemeester en een heel gevolg binnen kwamen. Ik dacht 'Ooh, wat is dit nou dan?'."

Hoe is het zo gekomen, dat u vrijwilliger bent geworden?

"Nou, ik was al vrijwilliger voor de gemeente. Ik hielp mensen die uit het ziekenhuis kwamen en thuis moesten revalideren. Natuurlijk geen fysio, maar een stukje wandelen bijvoorbeeld, zodat ze weer buiten kwamen. Achter het ziekenhuis - dat lag toen nog in het centrum van Assen - stond een verpleeghuis waar ik wel eens bij iemand op bezoek ging. Vaak zat ik er even aan tafel, met de mensen praten. Henk Jan Fokkens die daar werkte, vroeg mij toen: 'hier werken twee vrijwilligers, is dat ook niet iets voor jou?'. Dat verpleeghuis was Anholt. Daar is het begonnen, aan het 'Oosterhoutje'."

Mag ik vragen hoe oud u bent?

"Zeker, 25 juni ben ik 80 geworden. Ik zeg wel eens 'wanneer ik 80 word dan moet ik er maar mee stoppen'. Maar wanneer nu het zover is, ik ga toch nog maar even door... Zolang ik het nog kan en het leuk vind, waarom niet? Ik vind het een hele mooie taak, om zo met oudere mensen om te gaan."

Wat is daar zo mooi aan, aan contact met oudere mensen?

"Ze willen heel graag even een gesprek. Daarin kun je al heel veel voor iemand betekenen. Zeker voor wie net nieuw is en in een nieuwe en vreemde omgeving terecht is gekomen. Sommige mensen krijgen maar weinig bezoek. Of zelfs nooit."

"Je kunt als vrijwilliger heel veel voor de mensen betekenen. Zeker voor wie nieuw is en in een vreemde omgeving terecht is gekomen."

Wat doet dat contact met hen?

"Ze worden er blij van. En heel dankbaar, vooral."

Welke mensen zijn u nou echt bijgebleven?

"Sommige cliënten vergeet je nooit meer. Om hun uitspraken, hun manier van doen, om de gesprekken... Een vrouw uit Groningen bijvoorbeeld, die zichzelf omschreef als 'een taaie bliksem'. Je kon echt met haar lachen, ze had heel veel humor. En opeens was ze er niet meer. Dan denk je wel even 'goh'. Ik weet nog precies waar ze zat, soms denk ik nog wel eens aan haar. Of aan de man met een geamputeerd been, die bij de bingo een schoenborstel won. Gelukkig moest hij er smakelijk om lachen."

Hoe heeft u het in de jaren zien veranderen?

"Vroeger was het hier veel gemoedelijker en kleinschaliger. Dat gemoedelijke van toen, dat is er niet meer. Het is allemaal veel drukker geworden, voor de mensen die er wonen en die er werken. Wat me ook opvalt is dat de familie er meer bij betrokken wordt dan vroeger. Dat is op zich natuurlijk best goed. Die kunnen heel goed even een plank met allerlei spulletjes afstoffen bijvoorbeeld."

Wat vindt u van Anholt, wat komt er dan bij u op?

"Een fijne organisatie. Ja, ik vind het een heel leuk bedrijf. Ik vind bijvoorbeeld dat de activiteiten-begeleiders het heel goed doen, hoe ze met de mensen omgaan. Ze doen het echt met plezier, dat viel me vanmiddag ook weer op. Dan denk ik 'wat doen jullie

Jannie Fekkes als jonge vrijwilliger

dat allemaal geweldig!'. Dat zijn de medewerkers die ik voornamelijk meemaak. De mensen die in de verpleging werken doen het vast ook heel goed."

Hoeveel tijd stopt u in Anholt?

"Verschillende uren per week. Maar nooit met tegenzin, ik doe het met heel veel plezier. Mijn man grapt wel eens: 'ze mogen mij ook wel een lintje geven, al die avonden waarop ik jou moet missen'."

"Mijn man grapt wel eens: 'ze mogen mij ook wel een lintje geven, al die avonden waarop ik jou moet missen'."

Wat wenst u Interzorg toe, een paar jaar vooruit kijkend?

"Ik wens jullie veel personeel toe. Er moeten gewoon meer mensen komen! Het moet geen fabriek worden, waar mensen snel-snel worden verzorgd. Iedereen heeft recht op voldoende aandacht. Want je bent er voor de cliënten."

Dineke Bulthuis *Praktijkverpleegkundige*

Dineke heeft als jonge vrouw het begin van net ‘nieuwe Anholt’ meegemaakt en is het er na 40 jaar nog steeds niet zat. Vooral omdat ze zich zo heeft kunnen blijven ontwikkelen. Maar behalve dat speelt ook het plezier mee dat ze altijd had – en heeft – met haar collega’s en de cliënten.

Jij bent iemand van het eerste uur! Hoe ziet jouw ‘Anholloopbaan’ eruit?

“Ik ben in 1980 begonnen met de opleiding tot ziekenverzorgende. Mijn sollicitatie om die opleiding te volgen had ik nog in Oud Anholt, aan de Oosterhoutstraat. Het bleef niet bij die ene opleiding en bij die functie. Ik ben teamleider geweest en ben nu praktijkverpleegkundige met als specialismen wondzorg en diabetes. Dus in al die 40 jaar heb ik heel wat gedaan, ik ben heel blij dat ik die kansen heb gekregen. Dan hou je het wel 40 jaar vol, wanneer je je zo door kunt blijven ontwikkelen.”

Waar denk jij aan bij ‘Anholt’?

“Het is hier heel dynamisch, er gebeurt eigenlijk altijd wel iets. Er zijn natuurlijk heel veel managers geweest, met elke manager veranderen er allerlei dingen. Dus je moet hier wel met veranderingen kunnen omgaan. Je moet je kunnen aanpassen en niet in het oude vaste stramien blijven zitten. Uiteindelijk is ons gezamenlijke doel wel altijd om zo goed mogelijke zorg te geven aan onze cliënten. Anholt vind ik een heel fijn huis om te zijn en te werken. Ik kom op meerdere locaties van Interzorg, maar Anholt is wel ‘mijn huis’.”

“Ik kom op meerdere locaties van Interzorg, maar Anholt is wel ‘mijn huis’.”

Wat typeert de sfeer?

“Die is op zich prima, al moet je er zelf en samen natuurlijk altijd iets van maken. Dat we elkaar allemaal kenden – zoals vroeger – dat is niet meer zo. Ik herinner me de feestavonden, elk jaar organiseerden we een bonte avond. Iedereen van het personeel deed dan een stukje, dat was geweldig! Iedereen deed mee. Net als met de jaarlijkse bazaar, iedereen hielp mee, vaak gewoon in eigen tijd. Ik realiseer me wel dat dat nu niet meer reëel is, maar het waren wel héle leuke tijden...”

Heb je de zorg ook zien veranderen in al die jaren?

“Nou... vroeger deden we dingen die je je nu niet meer kunt indenken. We hadden bijvoorbeeld een kast op de afdeling met achtergebleven kleding van vertrokken cliënten. Tijdens een late dienst verkleedden we ons als personeel daar wel eens mee. Of we reden uit enthousiasme over de afdeling in de rolstoel. Nu denk ik: dat kán eigenlijk niet! Maar...het bracht wel heel veel vrolijkheid op de afdeling.”

“Nu denk ik: dat kán eigenlijk niet! Maar... het bracht wel heel veel vrolijkheid op de afdeling.”

Wat zijn mooie herinneringen aan Anholt?

“Die gezelligheid en die gekkigheid, de saamhorigheid. En wat ik heel mooi vind is dat we veel mogelijkheden krijgen om ons te ontwikkelen. Wil je doorgroeien dan kun je daar vaak de opleiding en begeleiding voor krijgen.”

Wat wens je de mensen van Anholt toe?

“Dat ze allemaal de cliënten een thuis kunnen geven. Een thuis waar mensen zich veilig voelen en zich begrepen voelen. Waar medewerkers met plezier hun werk mogen doen, dat ze zich vrij voelen om te kunnen zeggen wat ze willen. Ik wens dat we de mens blijven zien en dat we omwille van die mens soepel met regels om kunnen gaan. Het is een fijne en vertrouwde omgeving. Ik hoop hier echt nog heel wat jaren met veel plezier te kunnen werken.”

Wist u dat...

- ... de verhuizing van het ‘oude Anholt’ naar de Paul Krugerstraat verliep in een optocht van cliënten in rolstoel, voortgeduwd door zorgmedewerkers, dwars door Assen?
- ... stagiaires bij aankomst vaak werden ‘ontgroend’? Zo werd een nieuwkomer op de 1e dag soms op pad gestuurd om een plintentrapje of een drollenvanger op te halen.
- ... vertrekkende collega’s in bad werden gestopt, met kleding en al?
- ... Anholt een eigen band had? Ze hadden geen naam maar traden jaarlijks op tijdens het kerstdiner. De band bestond uit louter directie en medewerkers van Anholt.
- ... de cliënten volop meeleefden wanneer een ‘zuster’ ging trouwen? Sommigen bezochten de trouwdienst of stonden halsreikend te kijken bij het gemeentehuis. Vaak ging het kersverse bruidspaar na de trouwceremonie nog even naar de afdeling.
- ... er in het ‘oude’ Anholt nog werd gewerkt met vaste potijden?
- ... verzorgenden de cliënten hielpen met het roken van een sigaretje, wanneer ze dat zelf niet meer konden?
- ... er voor de jaarlijkse bazar door iedereen – gedurende het hele jaar – spullen werden verzameld om te verkopen? Het hele magazijn lag er vol mee.

Marcel Postema *Bewoner van Anholt*

Is een plek als Anholt alleen voor 'mensen op leeftijd'? Nee, zeker niet! Eén van de mensen die daarover weet mee te praten is Marcel Postema. Hij is 47 jaar jong en woont sinds drie jaar in Anholt. "De sfeer is hier gemoedelijk en relaxt. En ze doen hier hun best voor mij, dat merk ik wel."

Na een revalidatieperiode in Beatrixoord, kwam Marcel naar Anholt. "Ik heb progressieve MS", legt hij uit. "Dat houdt in dat het alleen maar bergafwaarts gaat. Een paar jaar geleden kon ik bijvoorbeeld nog lopen, maar dat is nu niet meer aan de orde, kijk." Hij probeert zijn voet op te tillen, maar meer dan een amper zichtbare beweging van zijn tenen zit er niet in. "Beter wordt het niet", zegt hij realistisch.

Realistische kijk op het leven

Want Marcel is iemand die het leven van de realistische kant bekijkt. Het is voor hem de manier om zijn leven betekenis te blijven geven. Want ingrijpend is het, dat beaamt hij zelf ook: "Ik had nooit gedacht dat ik voor mijn 50e in een verpleeghuis zou wonen. Voorheen woonde ik in de stad Groningen en werkte ik in een slagterij. Ik heb dat wel gemist, maar ik heb geleerd om me erbij neer te leggen. Je moet wel." Anholt was hem aangeraden vanuit het revalidatiecentrum: "Toen ben ik gaan kijken en het leek mij hier wel geschikt. Een andere instelling heb ik toen niet meer overwogen."

Sociale contacten met jong & oud

Als jongste van de afdeling heeft Marcel soms behoefte aan mensen van zijn eigen leeftijd. Dan zoekt hij de andere 'jongeren' van Anholt op: "Jeroen, Eileen, Victor...", somt hij op. "Maar ik heb ook contact met de oudere bewoners hoor! Christina van verderop komt wel eens langs, die zit in net zo'n karretje als ik. Nee, ik vind het hier in sociaal opzicht wel prima." Hij kan wel zeggen dat hij zich hier thuis voelt. "Door al mijn spullen die ik hier heb staan, voel ik me nóg meer thuis. Ik woonde voorheen in een hoekhuis en had een zolderkamer waar nog wel 3x zoveel stond als hier. Toen ik nog trap kon lopen ging ik heel vaak op zolder even kijken."

Dan gaat de telefoon. Marcel neemt op: "Hoi! Ben je alweer thuis? Ik ben in gesprek, ik bel je later wel weer even terug!" Het was zijn vader: "We bellen elke dag wel even. Hij komt hier ook regelmatig op bezoek, net als andere familie zoals mijn zus en oom. Mijn moeder is helaas overleden, alweer een tijd geleden."

Van speelgoed tot kunst

Dan werpt zich toch de vraag op wat het precies is, de verzameling in de kast die bijna een hele wand beslaat. "Dit? Dat zijn de Transformers uit de jaren 70 en 80", kijkt Marcel trots. "Een deel zit nog in de doos, dat blijft ook zo anders raak ik de onderdelen kwijt. Vroeger speelde ik ermee als kind. Ik vind het nu alleen al mooi om naar te kijken. Kijk, die", wijst hij naar één van de doosjes, "dat is zó mooi getekend vind ik... Het zijn bijna kunstwerkjes. Zo zie ik het nu ook, het is voor mij geen speelgoed meer maar kunst."

Als je ouder wordt ga je er de schoonheid van inzien, op een andere manier dan als kind." De passie is door al die jaren gebleven: "Dat trekt me soms ook wel door de moeilijke perioden."

"Dat trekt me soms door de moeilijke perioden heen"

"Ze zetten zich hier voor je in"

"Wat ik hier in Anholt zo prettig vind, is dat ze mij goed in de gaten houden. Als er iets is, kan ik direct aan de bel trekken en dan komen ze in actie. De zorg is goed, jazeker! Ze doen hier hun best voor mij, dat merk ik wel. Als je aangeeft wat je graag wilt dan zetten ze zich voor je in."

De sfeer op de afdeling omschrijft Marcel als gemoedelijk en relaxt. Al is het voor hem soms net even een beetje te druk: "Prikkel kunnen soms wat teveel worden voor mij. Maar ik kan me gelukkig af en toe even terugtrekken. Ik eet bijvoorbeeld ook alleen op mijn kamer, dat mag en dat vind ik fijn."

Een aanrader

Op de vraag of hij Anholt zou aanraden aan mensen die in een vergelijkbare situatie zitten, antwoordt Marcel direct: "Ja! Want ze houden echt rekening met hoe je in elkaar zit." Daar heeft hij een recent voor-

beeld van: "Ik heb een PB'er (persoonlijk begeleider) en die let wat extra op mij. Zo was er laatst sprake van dat ik naar een andere afdeling zou verhuizen. Maar dat gaat niet door gelukkig, want dat zou te druk zijn voor mij, teveel mensen en teveel prikkels. Dat had mijn PB'er wel goed in de gaten. Dus ja, wat mij betreft blijf ik hier wonen."

"Dat had mijn PB'er wel goed in de gaten. Dus ja, wat mij betreft blijf ik hier wonen."

Goede herinneringen

In de drie jaren dat hij in Anholt woont, heeft Marcel al meerdere goede herinneringen opgebouwd: "Aan kerst bijvoorbeeld", blikt hij met een glimlach terug. "Dan zitten we met de familie beneden aan het kerstdiner. Met mijn vader en stiefmoeder, dat was erg fijn. Dat heeft iets feestelijks."

En soms zijn het gewoon de fijne gesprekken met mensen. Dat levert ook mooie herinneringen op. Het zit lang niet altijd in hele grote dingen, soms gewoon in even een contactmoment."

Wadlopen met personeelsvereniging. Sportief en héél gezellig!

Kerstfair 2016

Bonte avond

Carnaval

Elly van Dam *Kwaliteitsverpleegkundige Langdurige zorg*

Eigenlijk had ze liever in de dagdienst gewerkt, maar toch solliciteerde Elly 17 jaar geleden bij Anholt voor de nachtdienst. Maar haar wens werd opgemerkt en ze kwam op een werkplek waar ze de zorg kan leveren die past bij hoe zij met mensen om wil gaan.

Wanneer ik zeg 'Anholt', wat is dan het eerste dat bij je opkomt?

"Verandering. Er is in de loop der jaren heel wat veranderd. Maar ook: trots. Ik ben eigenlijk ook best wel trots op Anholt. Want Anholt gaat soms door diepe dalen, ook qua beeldvorming. Maar we redden het toch maar steeds maar weer met elkaar. We blijven elkaar vinden in ons gezamenlijke werk voor en met de cliënten en hun naasten. Ik vind gewoon dat we het heel goed doen.

Daarnaast ben ik ook trots op onze locatie: midden in Assen! Die plek is voor een zorgcentrum wel uniek."

Wat typeert de mensen die er werken, vind jij?

"Doorgaan. Dat ze altijd voor de cliënten door willen gaan. Ze zetten de schouders eronder. De mensen hier ontwikkelen zichzelf én de zorg steeds verder door. Het zijn harde werkers!"

"De mensen van Anholt ontwikkelen zichzelf én de zorg steeds verder door. Het zijn harde werkers!"

Hoe zou je de sfeer omschrijven binnen Anholt?

"Ik ervaar de sfeer hier als heel goed. Er is geen dag waarop ik denk 'ooh, ik moet weer aan het werk, ik heb geen zin...'. Nee, dat heb ik helemaal niet. Er is veel openheid naar elkaar toe. Ik ervaar veiligheid om feedback te geven en te krijgen. Ik hoef niet alles perfect te doen terwijl de kwaliteit van zorg wel bovenaan staat, we krijgen daarin de ruimte. Het is een hele lerende omgeving."

Hoe ben je ooit bij Anholt terecht gekomen?

"Dat is nu bijna ... 17 jaar geleden. Ik werkte in verzorgingshuis de Boshof, waar mijn contract ten einde liep. Ik had al eens ingevallen bij Anholt en heb daar toen gesolliciteerd op een functie in de nachtdienst, al werkte ik liever overdag. De leidinggevende met wie ik toen het sollicitatiegesprek had – Dineke Bulthuis – pikte dat heel goed op en dacht 'ik wil haar wel hebben, dus ik regel dat zij bij ons in de dagdienst kan

werken'. Ik werd goed ontvangen door mijn nieuwe, leuke collega's."

Wat voor verschil zie je tussen toen en nu?

"Ik werkte destijds op de revalidatieafdeling en het was toen heel erg medisch gericht, wanneer ik het vergelijk met nu. Er lag wat minder nadruk het welzijnsaspect – daar is in de loop der tijd wel een hele grote omslag in gemaakt. We zijn er nog niet hoor, maar we hebben daarin al ontzettend veel stappen gezet. Daar komt bij mij ook die trots weer om de hoek kijken, dat we daarin met elkaar zo'n omslag hebben weten te maken. De gerichtheid is steeds meer holistisch, op het totale welzijn van de cliënten. Dat past heel erg bij mij, bij hoe ik ben en hoe ik mensen wil benaderen."

"De werkwijze waar we naartoe zijn gegroeid, past heel erg bij mij. Dit is hoe ik ben en hoe ik mensen wil benaderen."

Wat zijn jouw mooiste herinneringen aan Anholt?

"Het is misschien heel erg egoïstisch, maar wat me als eerste te binnen schiet is dat ik zoveel kansen heb gehad om me hier te ontwikkelen. Ik heb verschillende studies mogen volgen en ben doorgegroeid van ziekenverzorgende tot kwaliteitsverpleegkundige. Ik heb dus echt carrière kunnen en mogen maken."

Wat wens je de mensen van Anholt toe?

"Ik wens iedereen - medewerkers, cliënten en vrijwilligers - veel momenten van leefplezier toe. Door die dingen te kunnen doen waardoor je lekker in je vel komt te zitten. Voor iedereen ziet dat er anders uit en soms is daar hulp van anderen bij nodig. Die unieke vorm van leefplezier, wens ik iedereen toe."

Vrijdag officiële opening Anholt

Bewoners verpleeghuis niet langer weggestopt

Het nieuwe gebouw van het verpleeghuis Anholt past veel beter in de omgeving om de buitenwereld en het verpleeghuis zoveel mogelijk op elkaar te laten aansluiten.

De inrichting van het nieuwe onderkomen van het verpleeghuis Anholt in Assen is gereed. Het gebouw aan de Paul Krügerstraat is nu helemaal in gebruik genomen. Vrijdag wordt het dan ook officieel geopend. Dit zal om 14.00 uur worden gedaan door de heer H.J. Prenger, lid van het college van gedeputeerde staten van Drenthe.

De verhuizing van het oude gebouw aan het Oosterhoutje naar het nieuwe, heeft nog heel wat voeten in de aarde gehad, hoewel het allemaal vrij geruisloos en goed georganiseerd is verlopen. De eerste reactie van de, toen nog maar vijftig, patiënten was: „'t is maar niks". Volgens de geneesheer-directeur van Anholt, de heer D.F. Koning, ziet men nu echter toch ook wel de voordelen van het nieuwe gebouw. De negatieve reacties zijn in ieder geval verdwenen.

Inmiddels is het aantal patiënten deze week op 135 gekomen. Het nieuwe verpleeghuis biedt plaats aan 150 mensen. Dit aantal zal op 1 juni 1981 bereikt zijn. Ook het aantal personeelsleden is meer dan

naam op de locatie aan het Oosterhoutje.

Anholt richt zich op mensen, die hun eigen lichamelijke verzorging niet kunnen uitvoeren. De patiënten hebben niet voortdurend medische hulp nodig, maar wel verpleegkundige begeleiding. Anholt is bedoeld voor lichamelijk zieke en niet – zoals velen denken – voor geestelijk gestoorde.

„Een verpleeghuis heeft bij de meeste mensen nog een negatieve klank. Het is nu anders. Het is nu gaai."

Gedeputeerde bij opening.

'Anholt gastvrije leefgemeenschap'

★ Met het hijsen van de vlag op het dak van de nieuwbouw van verpleeghuis Anholt door dominee Bosscha, werd het bereiken van het hoogste punt gevierd.

DS. BOSSCHA HIJST DE VLAG

Verpleeghuis Anholt bereikt hoogste punt

ASSEN – „We zijn erg blij met deze plaats en ik zou vanaf dit dak tot alle omwonenden willen roepen:

Zie dit gebouw als een in uw midden passend geheel en doe wat u kunt om elke vorm van isolering te voorkomen."

Met die woorden besloot ds. M.J.C. Bosscha, bestuurslid van Verpleeghuis Anholt, gistermiddag zijn toespraak bij het bereiken van het hoogste punt van de nieuwbouw van Anholt tussen de Paul Krügerstraat en de Kloek-

horststraat te Assen. Daarvoor had dominee Bosscha als officiële daad de Nederlandse vlag in de mast op het dak gehesen.

De heer Bosscha wees erop dat het gezelschap nu op het dak stond waar straks vele mensen in nood onderdak konden vinden. „Dit onderdeel had een functie die voor bouw krijgt een functie tot een velen in onze maatschappij tot een leniging kan worden van leed en pijn, zorg en nood. Mensen waarvan we hopen dat ze nog weer aan van de maatschappij mogen deelnemen. Mocht dat onmogelijk zijn, dan zullen ze hier, midden in de stad, toch meelevens met alles wat er gebeurt", aldus de heer Bosscha, die uitlegde dat de huidige opvattingen van het verpleeghuis juist

bedrijvigheid propageren rond de bewoners. Wethouder S. Kerkhof, dankte in zijn functie van voorzitter van het Anholt-bestuur de bouwer van het Anholt-bestuur de bouwers en overhandigde hen een enveloppe met inhoud. Door de uitwerking van de lange en strenge winter is men drie-en-een-halve maand op het bouwschema achter geraakt.

De directie van Anholt verwacht echter dat nog voor de komende winter het gebouw glasachtig zal zijn. De bouwkundige oplevering wordt dan eind mei 1980 verwacht. In het nieuwe Anholt komen 150 bedden. Dat is drie keer zoveel als in het huidige Anholt. De totale kosten van bouw en inrichting bedragen ongeveer twintig miljoen gulden.

★ Geneeskundig directeur D. F. Koning en verpleegkundig directeur H. J. Fokkens (rechts) filosoferen bijna dagelijks aan de hand van de maquette over het functioneren van en in het nieuwe Anholt.

Verpleegtehuis 'Anholt' komt in mei gereed

ASSEN - Plóegen bouwvakkers zijn druk bezig de laatste hand te leggen aan het nieuwe verpleegtehuis Anholt op de hoek van de Kloekhorststraat en de Rolderstraat in Assen. In mei wordt het opgeleverd. In juli gaan de bewoners van het oude Anholt over. Daarna wordt de groep bewoners uitgebreid tot 150. Ook het personeelsbestand groeit hiermee uit van 60 tot ongeveer 160. Een hele verandering voor de huidige bewoners. Geneesheer-directeur D.F. Koning vertelt dat men er best tegenop ziet de oude vertrouwde en knusse situatie te verlaten.

Het nieuwe Anholt moet dan ook méér worden dan een simpele uitbreiding van het huidige verpleegtehuis. Een rondleiding

assen

,In verpleeghuis geen zielige mensen.

Anholt naar ruimer onderkomen

...leecht ter been zijn werd het busje ingezet.

★ Met rolstoelen worden patiënten naar het nieuwe gebouw gebracht.

...t laatste onderdeel
...izing van het ver-
...nholt is gistermid-
...De tweep4nvijftig
...rden naar het nieu-
...an de Kloekhorst-
...racht. In het nieu-
...aanzienlijk

Het grote gebouw biedt straks onderdak aan totaal 150 bewoners. Ook het personeelsbestand groeit, en wel van 60 tot ongeveer 160.

Het nieuwe gebouw wordt als meer beschouwd dan alleen maar een uitbreiding. Vooral de accommoda-

aanzienlijk verbeterd. Bewoners kunnen meer zelf actief zijn. Om iedere bewoner voldoende ruimte te geven zijn de slaapkamers klein gehouden. Verder bestaat op elke verdieping de mogelijkheid voor bewoners om zich met familie en vrienden terug te trekken. Een goed contact met het personeel

plegingsgroepen klein te houden. Maandag al werd een groot deel van de inventaris van het oude Anholt naar het nieuwe gebouw gebracht. Gistermiddag werden met behulp van rolstoelen de bewoners overgebracht. De verwachting dat in augustus wordt begonnen met het inschrijven van nieuwe patiënten. De huidige lange wachtlij-

den (een half jaar dwijnen dan waar
Het nieuwe verpleegtehuis (kosten rui- den) krijgt een stad Assen en biedt tot ongeveer worden voor- hoeft aan ve

Albert de Graaff *Senior Adviseur / Projectmanager*

Hij reed met zijn motor de recreatiezaal van Anholt binnen, was er de allereerste kok en ontwikkelde verschillende onderdelen van onze huidige organisatie. Albert de Graaff vertelt over 40 mooie en memorabele jaren.

Jij bent iemand van het eerste uur, hoe kwam jij zo bij Anholt terecht?

“In het begin was er een ‘zware directie’ van drie personen op 155 bedden: een geneesheer directeur (Dirk Koning), een economisch directeur (Kees Meijer) en een verpleegkundig directeur (Henk Fokkens). Die laatste heeft ervoor gezorgd dat ik werd aangenomen in Anholt. Hij kende mij van het oude Anholt – gelegen op het terrein van het Wilhelmina ziekenhuis (WZA) – waar ze de ondersteunende diensten afnamen van het ziekenhuis. Ik werkte toen al 10 jaar als kok binnen het WZA. Ik had wel eens uitgebreide buffetten gemaakt en zo tipte Henk Fokkens de economisch directeur: ‘je moet die Albert de Graaff nemen, want die kán toch goed koken’. Zo ben ik in Anholt aangenomen op 1 juni 1980 als Hoofd Keuken. Of ik getwijfeld heb toen ik werd gevraagd? Nee, helemaal niet. Want je wilt verder en ik hou van ontwikkelen.”

Jij werd dus de allereerste kok van Anholt.

Hoe startte je?

“Ik was een maand eerder met de voorbereidingen begonnen. Want er was dus nog helemaal niks hè? Er was alleen maar een ruimte met wat apparatuur, maar nog geen leveranciers, geen personeel, geen menu’s... Dus van helemaal niks moest de keuken worden opgebouwd. Ik was 24 jaar jong toen. We begonnen met twee afdelingen: Anholt 1 en Anholt 2, de voormalige afdelingen van de oudbouw. We groeiden gestaag door tot we met 155 bewoners op 5 afdelingen vol zaten. Zo konden we de keuken en ons aanbod ook steeds verder ontwikkelen.”

Hoe kijk je terug op die tijd?

“Oh, ik vond het geweldig! Echt geweldig. Ik had een collega van het WZA binnen gehaald – Roelof Boer – die ook de klappen van de zweep kende, hij werd mijn waarnemend Hoofd Keuken. We begonnen in totaal met z’n vieren maar namen steeds meer personeel aan. Ik kookte en hielp altijd zelf volledig mee. Was er hulp nodig in de afwaskeuken? Dan deed je dat gewoon.”

“Oh, ik vond het geweldig! Echt geweldig.”

Maar je hield ook van ontwikkelen...

“Ja, dat heb ik ook volop gedaan én mogen doen. Op een gegeven moment moest er van alles worden vervangen in de inrichting van het gebouw. Toen vroegen ze of ik dat wilde doen. Dat wilde ik wel, maar mijn voorwaarde was: ‘ik wil daar wel meer kennis over opdoen’. Dus volgde ik de opleiding Facilitair Instellingsmanagement. Zo ben ik uiteindelijk gegroeid naar mijn huidige functie. Want ondertussen kwam er nog meer op mijn pad aan opleidingen en kansen, zo werd ik medeontwikkelaar van de Voedingsdienst, Facilitaire dienst en de afdeling Automatisering. Ik zette eerst het digitale netwerk voor Anholt op en daarna voor heel Interzorg.”

Hoe was de sfeer in die beginperiode van Anholt?

“Het was er héél erg leuk. We werkten er met een klein team en iedereen moest zich omkleden in het magazijn van de keuken, want de garderobe was nog niet klaar. Althans: dat gold voor de heren, de dames hadden al wel een kleedruimte. In de keuken hadden we het systeem van ‘banddraaien’ bij het portioneren van de maaltijden. Dan kwam er van elke afdeling een voedingsassistent om mee te helpen, soms stonden er wel negen medewerkers op een rij om de maaltijden te portioneren op het bord. Het was echt pionieren met elkaar.”

Hoe uitte die saamhorigheid zich nog meer?

“We hadden elk najaar onze bazaar. Een heel groot evenement met een rommelmarkt, een rad van avontuur, eten en drinken... Dat was heel populair: bezoekers en opkopers stonden soms al een uur voor de deur te wachten voor ze naar binnen mochten. We hadden soms wel 20.000 gulden omzet. Die bazaar werd georganiseerd door alle medewerkers en vrijwilligers van Anholt: opbouwen, verkopen van boeken tot oude rommel, koken van snert en bakken van poffertjes. Gedurende het jaar werden spullen verzameld om te verkopen, dat lag dan opgeslagen in ons magazijn. Er werden mededelingen op het prikbord geplakt – email had je toen nog niet, een kopieerapparaat gelukkig wel – met ‘wie heeft nog spullen om te verkopen?’. Dat was een hele organisatie maar we deden het gewoon met elkaar.”

Lunchpauze in het magazijn van de keuken 1986

Er schijnt ook een Anholtband geweest te zijn...

“Jazeker! Want jaarlijks organiseerden we ook met z’n allen de kerstmaaltijd. Dan maakten we plek in de recreatiezaal voor zo’n beetje alle cliënten. Degenen die het langst konden zitten kwamen achter in de zaal en de ‘zwaarste’ cliënten vooraan. Daar waren ook medewerkers en vrijwilligers bij, echt iedereen.

En wat deden we dan? We speelden met de Anholtband! De verpleegkundig directeur en ik op gitaar, de zang werd verzorgd door een verzorgende, een broeder en een keukenassistent. We hadden niet eens een naam. In de aanloop naar het kerstdiner oefenden we elke maandag in het toneelhok in Anholt. We speelden eigen nummers, kerstliedjes en lekkere meezingers. Dat was het enige moment waarop we optraden maar we hebben dat heel wat jaren achtereen gedaan.”

“Onze band had niet eens een naam.

Maar elke maandag oefenden we in het toneelhok.”

Wat is het wat jou zo bindt aan Interzorg?

“Ik werk er nu 40 jaar en heb hier heel wat sporen liggen. Ik heb nooit hetzelfde gedaan, daarom houd ik het ook zolang vol hè? Ik had nóóit gedacht dat ik zo’n ontwikkeltraject zou afleggen. Ik heb de kans gekregen en zij hebben het in me gezien. En ik heb fijne collega’s, dat speelt natuurlijk ook mee. Want je doet het nooit alleen in dit werk, je hebt altijd elkaar nodig.”

Wat zijn onvergetelijke momenten, die je zo te binnen schieten?

“In de keuken werd van alles uitgehaald, haha! Als collega’s of stagiaires weggingen dan werden ze in een grote spoelbak gegooid. Daar hadden we dan van alles in gedaan: kleurstof, ‘apejus’ (de stof waar jus bruin van wordt). Die traditie hebben we nog heel lang voortgezet.

En wat ik ook nooit zal vergeten is dat de verpleegkundig directeur zich altijd leende voor Sinterklaas, dat deed hij geweldig. Henk deed en hielp mee met alles. Anholt was echt zijn kindje.

O, wat je niet moet vergeten te vermelden, wat natuurlijk altijd onvergetelijk was: de TT! Je zit daar midden in het TT-gebied hè? Dat is wel uniek. We hebben zelfs bewakers binnen gehad, zij bewaakten de artiesten die zich binnen Anholt omkleedden, maar zelfs ook het terrein en het gebouw. En in de TT-week kwam ik zelf ook op mijn motor de recreatiezaal binnen gereden. Zó door de voordeur, met ronkende motor.”

Is het een plek waar je over 20 jaar zou willen wonen?

“Revalideren wel, dat vind ik geen probleem. Maar wonen? Nee. Daarvoor vind ik het gebouw te gedateerd.”

Wat wens jij de mensen van Anholt toe?

“Dat krijgen ze binnenkort: een mooi nieuw gebouw! De verblijfscliënten komen in de nieuwbouw die in 2021 bij de Slingeborgh wordt gerealiseerd. De revalidatiezorg, daar zijn ze nog mee bezig. Mogelijk wordt dat wel een multidisciplinair revalidatiecentrum, met andere organisaties op een nader te bepalen plek.”

*“Ik wens jullie een mooi nieuw gebouw toe.
En dat komt er binnenkort!”*

“Of ik het erg vind om straks met pensioen te gaan? Ik hou van mijn werk, ik miste mijn collega’s echt in de coronaperiode. Maar straks als ik met pensioen ben dan is het ook mooi geweest.”

Sinterklaas met de cliënten

Verpleegkundig directeur Henk Jan Fokkens kroop elk jaar op 5 december in de huid van Sinterklaas, diverse collega's waren zijn trouwe pieten.

Kapper Bazuin tovert één van de collega's om tot Piet.

Bart Pot *Kwaliteitsverpleegkundige GRZ & ELV*

Vanuit het noorden van de provincie Groningen reist Bart bijna dagelijks af naar het gemoedelijke Drenthe. Naar zijn collega's en cliënten in Anholt, waar hij wordt geïnspireerd.

Hoe kwam je bij Anholt terecht?

"Eigenlijk uit nieuwsgierigheid. In mijn vorige baan als triageverpleegkundige in een klein verpleeghuis was ik al een tijdje uitgekeken. Ik was echt toe aan een nieuwe uitdaging en zag toen deze vacature voorbij komen. Dat sprak mij wel aan, dus heb ik gesolliciteerd. Dat is nu een jaar geleden."

Wat was jouw beeld van Anholt, toen je er nog niet was geweest?

"Ik kende Anholt helemaal niet, ik woon in Appingedam en begon dus helemaal blanco. Ik kwam vanuit een heel klein verpleeghuis en voor mij leek Anholt heel groot. 'Oei, dat is best groot ineens', dacht ik."

Hoe was jouw start, de beginperiode?

"Dat was wel even wennen: een nieuwe functie... Maar ik voelde me zeker wel welkom. Zeker de zorgmanagers, die staan overal voor open. Heel inspirerend vind ik dat, dat was één van de pluspunten om hier te komen werken. Ik mag wel graag mensen om me heen hebben waar ik iets van kan leren. Er is hier ruimte voor vragen en voor vallen en opstaan."

"Ik mag graag mensen om me heen hebben waar ik iets van kan leren."

Is dat ook wel wat de sfeer in Anholt typeert?

"Ja, ik vind het een vriendelijke sfeer. Iedereen groet elkaar en we werken goed samen. Wel zie ik soms dat teams zó voor zichzelf opkomen – en dat is natuurlijk heel goed – maar dat ze daardoor ook wel eens hun eigen doel een beetje voorbij streven. Het kost soms even wat tijd om teams écht goed te leren kennen. Maar de sfeer, die is wel goed."

Heb je al mooie herinneringen aan één jaar Anholt?

"Ja. Ik heb een keer een afdeling geholpen bij een terminale vrouw. Die hebben we toen samen verzorgd.

De lach op het gezicht van die mevrouw zal ik nooit meer vergeten. Dan is er ook even dat moment van verstandhouding met je collega, dat je elkaar aankijkt en zichtbaar denkt: 'wij zijn die zorgverlener en we doen dit wel even samen'. Dat zal ik nooit vergeten."

"De lach op het gezicht van die mevrouw zal ik nooit meer vergeten."

Zie jij verschil tussen Anholt en andere zorginstellingen?

"Ik heb dan eerst in Appingedam gewerkt, maar vind het hier – de Drentse cultuur – toch wel wat zachter dan de Groningse. Hier gaat het er wat vriendelijker

en rustiger aan toe dan daar boven in Groningen."

Wat wens je de mensen van Anholt toe, als verjaardagswens?

"Daar moet ik even over nadenken... Ik zou wensen dat ze zo vriendelijk en behulpzaam blijven voor iedereen als nu. En ook – want er komt nieuwbouw op een gegeven moment – dat ze daar de samenwerking hoog in het vaandel blijven houden. Dat ze zich open stellen voor elkaar, voor de andere teams. Dat er geen eilandjes ontstaan."

Emily Leemhuis Fysiotherapeut

Ze is fysiotherapeut binnen Interzorg en brengt haar meeste uren door in Anholt. Ze is nog relatief nieuw: in mei 2019 stapte ze al collega bij ons over de drempel. Een moment waar ze al eerder in haar leven mee bezig was.

Hoe ben je bij Interzorg – of eigenlijk Anholt – terecht gekomen?

“Dat is wel een grappig verhaal. Want ik heb altijd aan de overkant gewoond, aan dezelfde straat, ongeveer schuin tegenover Anholt. Van mijn geboorte tot mijn 20e. Dus ik kende Anholt eigenlijk al best wel goed maar dan meer van ‘op visite gaan’ wanneer ik met mijn ouders meeding, van open dagen. En als er iets te vieren was dan deden wij als burens vaak mee. Toen ik de studie Fysiotherapie ging doen, dacht ik eigenlijk al ‘als ik daar ooit mag werken, dan lijkt me dat eigenlijk best leuk’. Anholt zat daarbij dus al in mijn achterhoofd. Na mijn studie heb ik eerst nog even een zijsprongetje gemaakt naar een kliniek in Zwolle maar uiteindelijk toch een open sollicitatie gestuurd naar Anholt. Ik was gewoon nieuwsgierig en heel geïnteresseerd wat daar aan de overkant van de straat nou gebeurde. Zo ben ik hier gekomen.”

“Ik was gewoon nieuwsgierig en heel geïnteresseerd wat daar aan de overkant van de straat nou gebeurde”

Voordat je er kwam werken, wat was toen jouw beeld van Anholt?

“Nou, Anholt is natuurlijk niet een standaard verpleeghuis. Het heeft deels een hele andere setting met de revalidatie, dat zie je terug in hoe het is ingericht. De oefenzaal is bijvoorbeeld heel groot. En de mensen die er zijn voor revalidatie, zijn er echt met een doel: om te revalideren en weer naar huis te gaan. Dat prikkelde mij wel.”

Hoe zou je de sfeer er omschrijven?

“Je hebt daarin de verblijfskant en de revalidatiekant. Dat is best een verschil. Aan de verblijfskant zie je dat mensen elkaar heel goed kennen, daar is het heel gemoeidelijk met leuk ingerichte huiskamers en cliënten met hun eigen appartement. Het is nog niet een ‘ons-kent-ons’ zoals in een dorp, maar het voelt wel heel betrokken. De revalidatie heeft dat iets minder, daar heerst vooral een actieve sfeer: mensen willen steeds meer zelf kunnen en weer naar huis. De mensen aan de verblijfskant zijn thuis.”

Stel dat jij nu 80 zou zijn en je moest naar een verpleeghuis om te revalideren. Zou je dan naar Anholt gaan?

“Ja, ik denk het wel. Op die leeftijd is het heel belangrijk dat je je familie dichtbij hebt. In Anholt is wel sfeer, je kunt er altijd bezoek ontvangen én het personeel is gemotiveerd. Dus daar zou ik wel willen revalideren, ja. Ik denk ook dat mensen die al een keer in Anholt zijn geweest voor revalidatie bijvoorbeeld, een volgende keer ook weer voor Anholt zullen kiezen.”

“Ik denk dat mensen een volgende keer ook weer voor Anholt zullen kiezen”

Waar staat Anholt voor wat jou betreft?

Het is bij ons heel belangrijk om de mens te blijven zien. Dat het niet ‘cliënt nummer zoveel’ is maar dat je de mens met zijn normen, waarden en wensen ziet. Daardoor is ook geen enkele behandeling hetzelfde. Daar is in alle disciplines aandacht voor, dat is dan ook waar Anholt voor staat.”

Wat waren voor jou hele mooie momenten in het afgelopen jaar?

“Een mooi moment voor een fysiotherapeut is wanneer iemand na een lange revalidatieperiode weer naar huis kan en dan op een leuke manier naar huis gaat. Dat zijn de leukste momenten van mijn werk, dan weet je dat het geslaagd is. Mensen zijn vaak zó blij wanneer ze weer naar huis mogen... Dat doet me goed.

Maar daarnaast hebben we ook hele leuke personeelsuitjes en gezellige pauzes. Dat waardeer ik ook heel erg, dat vind ik belangrijk. Dat maakt je werk nóg leuker.”

Hoe uiten de cliënten hun dank?

“Haha, met héél veel taart en koekjes! Er staat geregeld weer een doosje chocola op tafel of een kaartje met ‘bedankt!’. Wat natuurlijk niet hoeft, want het is ons werk, maar het is toch mooi om te merken dat mensen dankbaar zijn. Wanneer iemand weggaat zorgen we er ook altijd voor dat diegene afscheid heeft kunnen nemen. Dat mensen bij wijze van spreken hier blij toeterend wegrijden. Want hoe goed ze het hier misschien ook hebben gehad, iedereen wil toch graag naar huis.”

Wat zou je de mensen in Anholt willen toewensen?

“Ik hoop dat het coronavirus snel de wereld uit is, want ik kan me voorstellen dat kwetsbare mensen zich nog steeds wel zorgen maken. En ik hoop dat medewerkers na een intensieve periode weer in een prettig werkritme komen, dat lijkt op het normaal.”

Wat heb je tot nu toe geleerd van de mensen in Anholt?

“Wat ik bijzonder vind aan Anholt is dat het personeel er gewoon heel erg voor gaat. Ze hebben écht het beste met de mensen voor. Ook als het soms niet goed gaat in de zorg, het is niet altijd makkelijk in de huidige tijd. Maar ik zie mijn zorgcollega's wel altijd strijden voor wat zij willen en voor wat belangrijk is. Daar heb ik wel van geleerd, als nieuwkomer. Ik zie om me heen dat de mensen strijden voor een betere kwaliteit van zorg, dat vind ik leerzaam en bewonderenswaardig.”

Gerrit de Vries *Bewoner van Anholt*

Hij kan zich moeilijk uitdrukken – zijn fysieke gestel werkt steeds minder goed mee – maar hij doet wel hard zijn best. Om te praten, om contact te maken. Gerrit de Vries (76) woont al lang in Anholt, zo'n 30 jaar: "Ik ben met alles hier eigenlijk wel tevreden."

Hij wijst naar boven, waar hij tot voor kort op een andere afdeling woonde, en vertelt hoe het uitzicht voor hem met deze verhuizing veranderde. "Boven had ik een mooi uitzicht op de Rolderstraat, er was altijd wel wat te kijken." Nu kijkt hij uit op het winkelcentrum, wijst hij naar de Jumbo: "Anders, maar ook goed", stelt hij tevreden. Ook dáár is altijd iets te zien. Zijn appartement is ruim, hij heeft er alle mogelijkheden om met zijn rolstoel rond te rijden. Er hangen foto's aan de wand van met name familie, er staat een volle boekenkast en de vensterbank herbergt allerlei vrolijke herinneringen, een lijstje met daarin een foto van Gerrit met een spontane vrouw. Op de barometer die daarboven hangt houdt hij elke dag bij wat voor weer het wordt: "Die kreeg ik van mijn broer."

Onder de mensen & 'lekker rustig'

Gerrit groeide op in Hoogeveen, een echte Drent, knikt hij. Daar in het zuiden van Drenthe woonde hij op verschillende plekken, maar uiteindelijk is hij tóch in Anholt in Assen gaan wonen. Waarom precies? "Hier ben je meer onder de andere mensen", geeft hij aan. "Als je jong bent, is dat belangrijk, maar nu ben ik ouder." Al heeft hij ook nu nog steeds sociale contacten hier in Anholt en doet hij mee met activiteiten. Maar niet ál teveel, want Gerrit houdt ook wel van 'lekker rustig'. Dan zit hij in zijn appartement en kijkt bijvoorbeeld in zijn wereldatlas, wijst hij op zijn boekenkast. Daar kijkt hij graag naar: de kaarten van de verschillende landen.

"Hier ben je meer onder de mensen. Als je jong bent, is dat belangrijk."

Eigenwaarde & eigen regie

Hoe het hem hier bevalt in Anholt? Hij moet glimlachen en zegt met vrolijke ogen: "Wel goed. Alles is eigenlijk prima." De 'mensen van de zorg' helpen hem bijvoorbeeld met douchen en met de brace die hij draagt. Maar wat Gerrit zelf kán, dat laten ze hem ook zelf doen. Zo zat hij voor aanvang van het gesprek zelf te eten. Waar een ander wellicht de ongeduldige en controlegedreven neiging zou hebben de lepel van hem over te nemen, laten ze hem hier de eigenwaarde en eigen regie. En dat lukt en bevalt hem prima, zo blijkt. "Iedereen kent mij hier wel zo'n beetje. Lief zijn ze ook", knikt hij. "Chagrijnige medewerkers? Die ben

ik tot nu toe nog niet tegen gekomen", laat hij stellig weten, na 30 jaar.

De waarde van de vrijwilliger

Dan wordt er op de deur geklopt. Het is de vrouw van de foto in de vensterbank: vrijwilliger Marjo. "Wij dammen altijd op dinsdag- en donderdagmiddag", licht ze haar bezoek toe. "Een jubileumkrant over Anholt? Nou, daar hoort Gerrit zeker in!" Dan stoot ze hem zachtjes aan: "Je wordt nog beroemd op je ouwe dag!" Gerrit lacht hardop, duidelijk zichtbaar blij dat Marjo er is. Zij kent hem goed en begrijpt vrijwel elk woord dat hij probeert te zeggen. Ze loopt weer naar de deur: "Ik ga in de Plaza zitten, pak ik alvast thee. Dan zie ik je daar straks!" Maar voor ze weg is, wil ze nog wel vertellen dat ze al jaren vrijwilliger is van Gerrit: "Inmiddels al zo lang, dat is al wel vriendschap geworden", beschrijft ze het karakter van hun contact. "Ik kom hier twee keer per week en soms tussendoor wanneer hij naar het ziekenhuis moet bijvoorbeeld." "Ja!", daar schiet Gerrit iets te binnen. "Moet je horen, ik moet de 20e naar het ziekenhuis." Helaas: dan is Marjo met vakantie. Dat vindt Gerrit jammer, maar ze belooft te overleggen wie er dan met hem mee kan. "Dat is een hele goeie", wijst Gerrit haar na. Dan duidt hij op een foto, waarop hij zelf staat afgebeeld met een hondje, Marjo's hondje, die mocht ze meenemen naar hier.

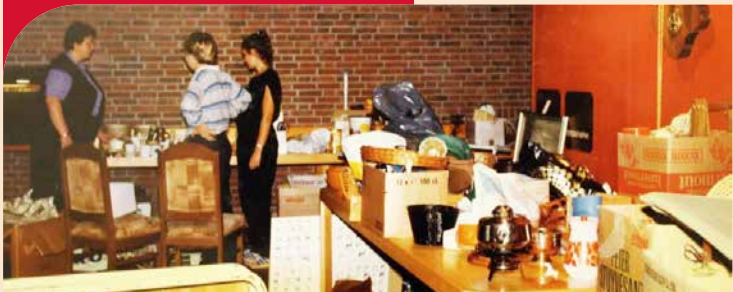
"Dat is een hele goeie, die vrijwilliger"

Levenskunst

Of er iets is wat hij hier mist? Gerrit denkt even heel diep na, dan schudt hij zijn hoofd bedachtzaam. "Ik ben met alles eigenlijk wel tevreden", concludeert hij. Het is een levenskunst, zo positief en tevreden te kunnen zijn in zijn situatie. Dat hij zich zo moeilijk kan uitdrukken lijkt hem geen moment boos of gefrustreerd te maken, al zou dat wel heel voorstelbaar zijn. Dan bedenkt hij zich iets dat hij graag nog iets vaker zou doen: muziek luisteren. En dan het liefst accordeonklanken, want dan komen goede herinneringen bij hem boven: "Dat komt zo, mijn vader speelde accordeon." Met een paar klikken op de mobiele telefoon toveren we John Woodhouse tevoorschijn en klinken vrolijke klanken door het appartement. "Jaaaa", glundert hij. En bij het volgende nummer zingt hij al mee "Ajajippie jippie jee...!" Gerrit moet ervan zuchten: "Ja, mooie muziek."

Als even later de foto wordt gemaakt, moet wel zijn servet af, vindt hij. Dat is een ingenieus systeem gemaakt door de verzorging zodat hij hem zelf om en af kan doen. Daar wil hij dan ook geen hulp bij. Dan vertrekt Gerrit naar de Plaza, zijn rolstoel bedient hij voor een deel zelf. Verderop zit Marjo op hem te wachten. Ze maken samen grapjes, beide halen duidelijk voldoening uit dit contact. "Wij zijn uit hetzelfde hout gesneden, hè Gerrit?"

Bazaar toen

Roelof kookt snert voor de bazaar 1987

Kerstfair nu

Henk Jan Fokkens *Voormalig Verpleegkundig directeur van Anholt*

Hij geeft aan dat hij een heel archief heeft achtergelaten in Anholt, in de krochten van de kelder. Maar zo te zien heeft hij ook thuis nog een eigen Anholtarchief aangelegd: een plakboek met tal van knipsels en foto's, beleidsstukken en artikelen. Wat overigens niet verwonderlijk is, want Henk Jan Fokkens – voormalig Verpleegkundig directeur en medegrondlegger van het huidige Anholt – was en is werk- en gevoelsmatig aan 'zijn huis' verbonden.

Allereerst: je moet de groeten hebben van alle medewerkers die voor de jubileumkrant verhalen over Anholt vertelden en die jou hebben 'meege-maakt'. Rommy, Dineke, Albert...

"Ach Rommy, ja! Zij was één van de eerste verzorgenden. En Dineke, die ken ik natuurlijk ook nog! Die is zelfs nog door ons opgeleid. En ook Albert is van het eerste uur. Ja, ik ken ze nog allemaal, natuurlijk! Ik heb altijd moeite gedaan om iedereen persoonlijk te kennen. Door heel veel op de afdelingen te zijn en met mensen praten."

"Ja, ik ken ze nog allemaal. Natuurlijk!"

Iedereen die vertelt over de historie van Anholt, begint over Henk Jan Fokkens. Ze zeggen 'hij wás Anholt'. Zie jij dat zelf ook zo?

"Jajaja, zeker. Het was mijn huis. Ik was er bijna dag en nacht."

Hoe ben je er ooit terecht gekomen?

"Ik was verpleegkundige – ik had ook wel vroedman willen worden maar dat vond mijn vrouw niet zo'n goed idee – en mij werd op een gegeven moment gevraagd of ik afdelingshoofd wilde worden in Anholt. Dat was in 1975, door de toenmalige directrice Astrid Levert. Ik kreeg de opdracht de organisatie en werkwijze van de verzorging te moderniseren. Maar ik was amper begonnen in die functie of het coördinerend hoofd werd ziek. Die ben ik toen gaan waarnemen en zo kwam ik al snel in het bouwteam terecht. Want op dat moment maakte Anholt zich klaar om zelfstandig te worden, om zich los te maken van het WZA."

In die verzelfstandiging werd jij Verpleegkundig directeur...

"Ja, er werd een driekoppige directie gevormd, door een arts (Dirk Koning), een econoom (Roelof Bos) en een verpleegkundige. Maar Roelof overleed helaas na twee maanden. Toen stonden Dirk en ik er met z'n tweeën voor. En omdat we beide geen idee hadden hoe alles moest, zijn we om ons heen gaan vragen: 'help ons want wij moeten een verpleeghuis en een nieuwe

organisatie bouwen, hoe doe je dat!?' We hebben heel veel hulp gehad."

Was dat spannend, was het leuk of had je er juist slapeloze nachten van?

"Slapeloze nachten, ja, slapeloze nachten. We hadden te maken met een organisatie die – ik mag het eigenlijk niet zo zeggen en het is niet onaardig bedoeld – maar die nog met een verpleegmodel uit het jaar nul werkte. Er werd bijvoorbeeld nog gewerkt met vaste potijden, jahaa... Mensen lagen ook merendeels nog in bed. Die manier van werken, die moest eruit. Maar háál dat er maar eens uit. Hiermee wil ik overigens niets zeggen over de betrokkenheid van de medewerkers uit die tijd hoor, die was zeer groot. Ze kwamen in hun vrije tijd terug om op vakantie te gaan met cliënten of om toneelavonden te organiseren."

"Er werd nog gewerkt met vaste potijden en mensen lagen merendeels in bed. Die manier van werken, die moest eruit."

Van verpleegkundige tot directeur, dat is nogal een stap. Hoe deed je dat?

"Ik had daarvoor – ik was nog heel jong – ook al leiding gegeven, het had al mijn interesse. Maar samenwerken bleef daarin voor mij altijd heel erg belangrijk. Dat vond ik soms nog wel lastig: 'hoe zet ik die ontwikkeling in gang?' Want ik was juist graag één van en met hen. Dirk en ik zaten daarom dagelijks op de afdeling, bij de vergadering, bij de koffiepauzes. We betrokken mensen erbij om hen maar duidelijk te maken: wij moeten veranderen. Om zo langzaam toe te werken naar het nieuwe Anholt."

Jij bent altijd één van hen gebleven, je speelde in de band, was Sinterklaas, hielp mee...

"Ja, wij deden van alles! Allemaal leuke dingen deden we met de cliënten."

Wat typeerde dat 'nieuwe Anholt'?

"Niet het werkgemak, maar de zorgvraag van de cliënt kwam centraal te staan. We hadden een heel mooi principe: wie ligt moet in principe leren zitten, wie zit moet in principe leren staan, wie staat moet in principe leren lopen. Dat waren de uitgangspunten, want mensen zijn niet per definitie veroordeeld tot het bed. Mensen kunnen vaak veel meer. Dus zijn we veel meer gaan redeneren vanuit de vraag: wat is er nodig om een specifieke groep ouderen goed te kunnen begeleiden?

De nieuwbouw die we in 1980 in gebruik namen, was een prachtig aangrijpingspunt om die aanpak helemaal door te voeren."

Julie hebben – begreep ik – alles ingezet om Anholt zoals jullie dat voor ogen hadden te realiseren.

"Klopt. Want we moesten onder andere sparen voor extra personeel – mocht dat op een goed moment nodig zijn. Als directie hebben we daarom nooit gebruik gemaakt van representatiekosten, reiskosten, niks. Dirk en ik gaven beide les aan de opleiding tot ziekenverzorgende en ons honorarium stopten wij in de pot. Daar konden we dan af en toe uit putten. Tijdens de bouw hebben we eigenlijk ook vanuit dat principe gewerkt: we kregen heel veel ruimte en mogelijkheden van het ministerie – badkamers, eenpersoonskamers, een aparte familiekamer... - als we maar binnen de vierkante meters bleven. Nou, dan maakten we gewoon de directiekantoren en vergaderruimte wat kleiner."

Heb je het werk aan het bed – als verpleegkundige – ook wel eens gemist?

"Ja. Weet je – dat klinkt niet professioneel – maar als ik even de kans kreeg, wanneer er iemand ziek was bijvoorbeeld, dan ging ik meehelpen met bedden opmaken of met mensen eten geven. We moesten het samen doen, klaar.

En daarnaast: om goed leiding te kunnen geven moet je de organisatie kennen, dus ik heb mij gewoon door het personeel laten inwerken. Was er iets aan de hand dan kwamen we, Dirk en ik. Maakte niet uit wanneer, ook 's nachts, dan stonden we er."

"Het klinkt niet professioneel, maar als ik even de kans kreeg, ging ik meehelpen met bedden op maken of eten geven."

Waar staat – of stond – Anholt voor, wat jou betreft?

"De naam Anholt stond in onze tijd voor een aantal grootheden: anhoalen betekent volhouden, maar ook hartelijke ontvangst, je 'holt an'. Het geeft vertrouwen, het geeft warmte, het is er veilig. En dat hebben we ook altijd zo uit willen dragen. Die betekenissen van het woord Anholt wilden we terugzien in het gedrag van het personeel. Bij de sollicitatiegesprekken begonnen we er al over."

Stel dat jij zelf naar een verpleeghuis zou moeten verhuizen of zou moeten revalideren, zou je dan voor Anholt kiezen?

"Ja hoor, jazeke. Ik weet gewoon dat het er altijd goed is geweest."

Wat zou je de mensen van Anholt toe willen wensen?

"Dan kom ik toch weer terug op de betekenis van Anholt: zorg voor een hartelijk ontvangst, bied een veilige plaats en huiselijkheid maar ook het perspectief dat je op het goede adres bent. Daar heb je medewerkers voor nodig die zich veilig voelen en die gerespecteerd worden, die de ruimte krijgen om zichzelf te ontwikkelen. Want het begint bij je personeel, dat is je goud."

Kom je er nog wel eens?

"Ja, toen mijn voormalig secretaresse er nog werkte kwam ik regelmatig nog even een bakkie doen. En laatst was ik er nog op ziekenbezoek. Dan loop ik de kelder nog even in en kom Willem van de facilitaire dienst tegen, dat vind ik erg leuk."

Is het ook weemoedig, wanneer je er rondloopt?

"Ja. Absoluut. Ik heb daar mijn ziel en zaligheid in gelegd, het is een deel van mijn bestaan, een heel belangrijk deel. Ik heb er heel veel aan te danken en er heel veel aan gegeven. Anholt heeft zich enorm ontwikkeld door de jaren heen, maar hoe het is geworden, daar hebben we wel voor moeten knokken."

Anholt heeft jouw leven ook in zekere zin betekenis gegeven, kan ik dat zo zeggen?

"Jazeke was dat een zingeving voor mij. Het was mijn huis!"

Geesje Schuiling 'Dochter van' en lid cliëntenraad Anholt

Hoe is het om de zorg aan je moeder over te dragen aan anderen? Geesje Schuiling – zelf werkzaam in de thuiszorg – weet er alles van. Haar moeder woont inmiddels 11 jaar in Anholt. Omdat ze als dochter ook op een hoger niveau invloed wil kunnen uitoefenen, heeft ze zitting genomen in cliëntenraad. We spreken kortom een vrouw die de zorg in Anholt vanuit verschillende perspectieven kan bezien.

Hoe is jouw moeder in Anholt terecht gekomen?

“Even denken hoor, hoe het precies ging... Ja: in 2006 kreeg ze een CVA, revalideerde en kwam daarna weer thuis op de boerderij in Eext, bij mijn vader. Met zorg aan huis ging dat nog wel, maar toen mijn vader in 2009 overleed lukte het alleen thuis wonen niet meer. Toen waren er een paar keuzemogelijkheden wat betreft verpleeghuis. Toen we haar naar haar voorkeur vroegen, zei ze direct: ‘Anholt.’ Dus dat is het geworden.”

Hoe is dat, wanneer je je moeder naar een tehuis moet brengen?

“In het begin heel moeilijk, wij – mijn zus en ik – hebben het er heel moeilijk mee gehad. We letten ook op álles hè: of ze wel goed werd verzorgd, of alles wel goed was geregeld, of ze het naar haar zin had... Op een gegeven moment hebben we besloten om dat los te laten. Om die zorg echt uit handen te geven en toe te vertrouwen aan het personeel van Anholt.”

Is dat ook extra lastig wanneer je – zoals jij – zelf in de zorg werkt?

“Jazeker, je ziet alles hè? Maar dat moet je op een gegeven moment loslaten. En dat lukt ook, want ik vind de zorg goed in Anholt. Mijn moeder wordt goed verzorgd, ze voelt zich veilig en als er iets met haar is dan bellen ze ons direct. En er is altijd overleg, vanmiddag hadden we nog een MDO waar dan ook de arts bij aan tafel zit. Daar zijn mijn zus en ik altijd bij.”

“Op een gegeven moment moet je het loslaten.

Dat is best lastig maar het lukt wel. Want ik vind de zorg goed in Anholt.”

Hoe bevalt het jouw moeder, het wonen in Anholt?

“Ze wordt wat minder – ze is inmiddels 89 – maar ze voelt zich wel goed. Het is lastig met haar communiceren want ze heeft afasie, maar geestelijk is ze nog bij de tijd. Elke week komt er een vrijwilligster om logopedieoefeningen met haar te doen, zo blijft dat goed op peil. Die Anneke is een hele goeie! Zij en mijn moeder vinden het contact allebei erg leuk. Als ik zeg ‘Anneke komt maandag weer’ dan veert ze helemaal op.”

Zou je Anholt aanbevelen aan anderen?

“Qua revalidatie wel, maar om te wonen op dit moment niet. Het woongedeelte is nogal verouderd, het sanitair is wat behelpen bijvoorbeeld. Maar qua verzorging wel hoor. En de sfeer is er ook goed.”

Je zit ook in de cliëntenraad, dus dan krijg je de nieuwbouwplannen mee en alle andere ontwikkelingen...

“Ik krijg alles mee.”

Hoe kwam je bij de cliëntenraad van Anholt?

“Nou, ik ben wel nieuwsgierig, ik mag altijd wel graag weten hoe iets in elkaar zit. En daarbij vind ik: als er iets niet goed gaat, moet je niet klagen maar daar iets aan doen. Daarom leek mij die cliëntenraad wel wat. Ik zit er al voor de tweede periode in, binnenkort moet ik eruit want dan zit mijn maximale termijn erop.”

“Als er iets niet goed gaat, moet je niet klagen maar er iets aan doen”

Kun je ook echt meedenken, vind je?

“Jawel. Het management houdt ons op de hoogte van de verbeteringen die ze doorvoeren. En als er veranderingen zijn – zoals het nieuwe Service Centrum en de nieuwbouw bij de Slingeborgh – houden we dat extra goed in de gaten. Daar zitten natuurlijk altijd kinderziekten in en wat wij van cliënten binnen krijgen, spelen wij door aan het management. Daar wordt wel naar geluisterd en waar mogelijk iets mee gedaan, dat merken we wel.”

Waar hebben jullie iets in kunnen betekenen en wat kan beter, wat jullie betreft?

“Onderwerpen waar we de afgelopen jaren daadwerkelijk resultaten hebben geboekt zijn onder andere: eten en drinken, de was, het rookbeleid, parkeren en bejegening van cliënten. Een aandachtspunt blijft de tijdige verstrekking van informatie, maar ook dat gaat steeds beter. Het blijft mensenwerk hè?”

Het belangrijkste is dat we in onze werkwijze, in onze adviezen altijd heel dicht bij het alledaagse leven van de cliënten blijven. Daar gaat het ons uiteindelijk allemaal om.”

Paardendemonstratie in de tuin van Anholt

Elke maaltijd een genietmoment

